

KLEOPATRA

SAARA EL-ARIFI

Lindeni

Kleopatra

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Saara El-Arifi

Kleopatra – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

KLEOPATRA

KLEOPATRA

SAARA EL-ARIFI

Z angličtiny preložila Jarmila Pospěchová

Ljndeni

Saara El-Arifi: *Cleopatra*

Copyright © Saara El-Arifi 2026

All rights reserved.

Cover Design by Sarah Foster © HarperCollinsPublishers Ltd 2026

Cover illustrations © Getty Images (cobra head) and Shutterstock.com

Translation © Jarmila Pospěchová, 2026

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2026

Všetky práva sú vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať
za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom
bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie
v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-5219-0

ISBN e-knihy 978-80-566-5224-4 (1. zverejnenie, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-5225-1 (1. zverejnenie, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-5223-7 (1. zverejnenie, 2026) (ePDF)

*Venujem svojej matke Karin El-Arifi,
ktorá mi ukázala, ako byť matkou,
manželkou a priateľkou*

POZNÁMKA AUTORKY

Ginestho (Nech sa tak stane)

KLEOPATRA

Jeden z papyrusových zvitkov pochádzajúci zo starovekého Grécka bol podľa niektorých archeológov napísaný rukou samotnej Kleopatry. Ak je to tak, je to jediný známy zachovaný dokument od Kleopatry.

Chystám sa vám vyrozprávať pravdivý príbeh. Taký pravdivý ako každý iný životopis Kleopatry VII. Hoci Kleopatra je jednou z najslávnejších žien antickej histórie, o jej skutočnom živote toho veľa nevieme. Pri skúmaní jej životného príbehu sme odkázaní na historikov, ktorí žili niekoľko storočí po jej smrti. Plutarchos, z ktorého Shakespeare pri písaní hry *Antonius a Kleopatra* pravdepodobne čerpal najviac, je pre nás zrejme najväčším zdrojom informácií o Kleopatre vďaka životopisom o Markovi Antoniovi a Caesarovi, a pritom sa opiera predovšetkým o informácie od svojho prastarého otca, ktorý sa s egyptskou kráľovnou nikdy nestretol, a Dellia, dezertéra z Antoniovej armády. Zmienky o Kleopatre od jej súčasníkov sú kusé a ich dôveryhodnosť je sporná. Texty, ktoré sa nám zachovali od spisovateľov ako Cicero, často pochádzajú od Rimanov, no musíme si uvedomiť, že ich názory formovala propaganda Rímskej republiky. Legenda o Kleopatre sa spomína iba vo vzťahu k dvom mužom, Markovi Antoniovi a Caesarovi, ktorí boli priveľmi významní a priveľmi subjektívni na to, aby ju verejne potvrdili.

Preto je v Kleopatrinom príbehu veľa otáznikov. Nevieme s istotou povedať, kto bola jej matka ani koho milovala a kto miloval ju. A preto

každá moja voľba, ktorú som urobila pri písaní tohto románu, v sebe spája intenciu a interpretáciu.

Krátka poznámka k menám: pri písomnej podobe niektorých mien som zvolila transliteráciu, napríklad v prípade Marka Antonia, pri iných som ponechala verziu, v akej ich poznáme dnes, napríklad som uprednostnila Izis pred Eset. Aj z tohto dôvodu som radšej zvolila ľahšiu rozpoznateľnosť pred historickou presnosťou; napríklad Plutarchos spomína, že Kleopatra hovorila jazykom *arabského ľudu*, čo bola v tom čase pravdepodobne aramejčina, no kvôli známejšiemu označeniu som reč uviedla ako arabčinu. Občas som sa tiež musela pohrať s dátumami a časovými osami. V Kleopatrinom živote sa toho totiž dialo priveľa na to, aby sa všetko vošlo do jednej knihy. A niektoré udalosti som si jednoducho vymyslela, čo však neznamená, že sa nemohli stať. Legenda o Kleopatre prenikla do kolektívnej pamäti. Jej príbeh žije v mnohých mysliach a siaha omnoho ďalej, ako nám nahovára história.

Snažila som sa zachytiť Kleopatrin hlas spod zaprášených vrstiev historických prameňov. A ona sa mi z tejto antickej nehybnosti naozaj ozvala.

Tento román nie je historickým rozprávaním, je to legenda.

PROLÓG

Určite ste už o mne počuli, no v skutočnosti o mne nič neviete.

Vaši poeti skladali básne o mojej zakrvavenej korune, vaši bardi ospevovali nekonečné stránky mojej osobnosti.

Tisíce rokov ste sa snažili vytiahnuť nitky môjho života, aby sa vám odhalila celá tapiséria. No tieto nitky sú nespoľahlivé a zamotávajú sa, takže pravda naďalej zostáva skrytá.

Mimochodom, vždy som mala radšej koberce ako tapisérie.

Pokúšali ste sa dôkladne zistiť odtieň mojej pokožky, prehŕňali ste sa karmínovočervenými rubínmi mojej krvi a podľa toho ste sa snažili určiť moju hodnotu.

Niektorí z vás hľadali moje kosti. No moje korene ležia omnoho hlbšie ako pozostatky akejkoľvek ženy, čo kedy žila.

Ako modré žily, ktoré vám pulzujú pod priesvitnou pokožkou zápästia, aj ja som Nílom vášho tela a pulzujúci tok vášho srdca.

Raz som bola egyptskou vládkyňou, dvakrát manželkou a viac ako trikrát matkou.

Bola som stelesnením všetkých ľudských túžob. Niektorí ma nazývali kráľovnou, iní milenkou či matkou. Ďalší ma nazývali bosorkou, beštiou, predajnou ženou. Každé z týchto pomenovaní je mojou súčasťou a vystavali ma, ako tehly vystavajú obrovské pyramídy, stále ďalej a ďalej od môjho ľudského života, až kým sa zo mňa nestal už len mýtus.

Po takom dlhom čase je ťažké pochopiť, aká som naozaj bola.

Môj obraz sa mihoce za pieskom obsypaným oparom egyptského západu slnka. Som fatamorgána? Alebo životodarná voda?

Poznáte moje meno, no nepoznáte mňa.

Som Kleopatra. Toto však nie je príbeh o tom, ako som umrela.

Je to príbeh o tom, ako som žila.

PRVÁ ČASŤ

BOSORKA

„Očarila srdcia všetkých, ktorým vstúpila do života.“
CASSIUS DIO, Rímske dejiny

„Ten vzácny vrak, ktorému počarila...“
WILLIAM SHAKESPEARE, *Antonius a Kleopatra*

V jej prítomnosti... a v charaktere, ktorý sa prejavoval
vo všetkom, čo urobila alebo povedala, bolo niečo bosorácke.“
PLUTARCHOS, *Životopis Marka Antonia*

* Takže som krutá aj vznešená zároveň! Niekedy sa tíško a sústredene
započúvam a vánok mi prinesie šepot o všetkom, čo si o mne
ľudia rozprávajú. Počínajúc deťmi, ktoré recitujú na vratkých pódia-
ch, až po zvráskavených starcov, ktorí si vychutnávajú bardove slová
ako zrelé víno. Bez ohľadu na zrelosť či skúsenosti však nikto
z nich netuší, o čom ani o kom hovoria.

PRVÁ KAPITOLA

51 ROKOV PRED KRISTOM

Z ahryznem sa do figy so šupkou vyhriatou od slnečných lúčov. Spod prižmúrených viečok ma Charmion pozoruje, ako prežívam. Vietor jej pokrčil lanový odev a posunul golier, spod ktorého jej vykúka žiarivo opálená pleť.

Charmion je mojou spoločníčkou a služobníčkou, odkedy som sa narodila. Som odchovaná na materskom mlieku jej matky. Obe nás teda navždy spojilo mlieko, ktoré nás živilo ako bábätká. Máme osemnásť a v očiach nám stále žiaria iskričky očakávania, no z líc sa nám už vytratila detská buclatosť.

Hoci aj dovtedy sa v mojom živote udialo všeličo zaujímavé, môj príbeh sa začína dnes. Dnes sa stanem vládkyňou Egypta.

V tejto chvíli však počuť iba chrúmanie figových semiačok.

Potom sa slávnostne ozve Charmion:

„Nemôžeš to poprieť, je to jasné.“

Položila som napoly zjedené ovocie na podlahu medzi nami. Druhou rukou som vzala paličky a zovrela ich v pästi.

„Nemyslím si, že tvoja výhra je jasná.“

S Charmion sme sa rozprávali v arabčine, bol to jeden z deviatich jazykov, v ktorých sme sa učili. Obe sme na kráľovskom dvore používali egyptčinu a gréčtinu, no arabčina bola iba pre nás dve.

Začalo sa to, keď raz cez Alexandriu prechádzal hakawátí na ceste do veľkého mesta Gaza. Mala som jedenásť a už vtedy som milovala príbehy.

Uprosila som otca, aby rozprávača pozval do paláca. Hakawátí sa na tri noci usadil v chráme. Počas tých troch nocí sme sa s Charmion

od neho ani na sekundu nepohli. S otvorenými ústami sme hltali jeho príbehy. Po troch dňoch som ho požiadala, aby zostal.

„Nepatrím vám, nemôžete si ma tu nechať ako ozdobu či lacný šperk,“ bránil sa rozprávač. Stráže pri vchode do chrámu sa naježili, no nevšímala som si ich.

„Prečo by som nemohla?“ spýtala som sa ho s nefalšovaným údivom. Prvý raz mi niekto niečo odmietol. Bola som z rodu Ptolemaiovcov. V žilách mi kolovala krv bohov.

Rozprávač sa zdvorilo usmial, vedomý si omnoho viac než ja strážcov za chrbtom.

„Môžeš zakázať rybe, aby plávala?“

Zamyslela som sa. V podstate áno, ak by som ju chcela zjesť, to však zrejme nebola tá správna odpoveď. „Nie.“

„Mohla by si zakázať hrochovi, aby sa usmieval?“

„To sa predsa nedá.“

„Tak vidíš. Nemôžeš prikázať hakawátímu, aby zostal na jednom mieste. Jednoducho musíme putovať. Ak nepôjdeme ďalej, nedozvieme sa žiadne príbehy. A čo by sme potom rozprávali?“

Do očí mi vhrkli slzy. Rozprávač bez príbehov? Strašná predstava!

Rozprávač videl, že som zosmutnela, a klakol si ku mne na zem.

„Nebud' smutná. Poradím ti, ako si zachováš kúsok zo mňa. Rozprávaj moje príbehy, podávaj ich ďalej.“

Na tvár sa mi vrátil úsmev. Aký dobrý nápad!

A tak sme s Charmion celé roky opakovali hakawátího rozprávania a s každým ďalším opakovaním jeho príbehy rozkvitli do novej krásy. A tak sa arabčina stala naším spoločným jazykom.

Znova som sa pozrela na Charmion. Úprimný výraz na jej tvári medzičasom vystriedalo šibalstvo.

„Pozri sa na skóre. Nič iné ti nezostáva,“ nedala sa.

Postavila som sa pod zámienkou, že potrebujem lepší uhol pohľadu na posúdenie dosky so senetom. Bola som prešibaná, vždy som si nejako poradila. Nepriatelia by povedali, že som manipulatívna, no ja nesúhlasím.

Od chvíle, keď sa mi z hrude vydral prvý výkrik, ma učili, že mám byť niečo viac. Nemohla som byť obyčajným dieťaťom, bola som dcé-

ra faraóna. Zotreli mi teda z tela božskú tekutinu a zavinuli ma do zlatom vyšívaných zavinovačiek. Na jazyk mi položili vyleštený jantár, aby som neplakala, no bola to úbohá náhrada za prsník mojej matky.

Hoci som bola iba dieťa a na váhu kameňa si nespomínam, niekedy mám pocit, že mi stále ťažka leží na jazyku, predovšetkým vtedy, keď sa snažím byť statočná.

„Priznať si porážku? Nikdy.“

Hráme sa na balkóne majáka, na mieste, ktoré pre mňa stelesňuje pokoj a útočisko. Je to blízko k bohovi Ra, cítim, ako mi na čelo upiera svoj pohľad, a zároveň ďaleko od mojich povinností v paláci. Mám radšej páľavu sálajúcu z pece nad nami ako páliace pohľady očí kamkoľvek sa vyberiem. Niekedy, keď fúka východný vietor, nájde si dym cestu cez okno do mojej spálne a prináša mi do spánku uhlíky a popol.

Na podlahe medzi nami leží doska so senetom. Charmion bola vždy lepšia hráčka, no hrdosť mi nedovolila, aby som si to priznala. Namiesto toho som každú hru začínala s detinskou nádejou, že jedného dňa ju porazím.

Frustrrovane som rolovala hracie paličky medzi dlaňami. „Nech ťa Amon skára,“ zahrešila som, keď sa mi do dlane zapichla trieska.

„Je ti niečo?“ spýtala sa ustarostene Charmion. Nad hornou perou sa jej zaleskli kvapôčky potu.

Využila som príležitosť a zahнала som sa na ňu. No namiesto toho, aby som jej dala najavo, ako ma trápi toto poníženie, vyrazila som vpred a vyhodila som paličky z balkóna.

Charmion sa mi pozrela do očí a v pohľade sa jej zablysko šibalstvo.

„Takže priznávaš prehru?“

„Ani náhodou,“ zašklabala som sa.

Charmion sa zasmiala a obe sme sa vyklonili z balkóna.

Predo mnou ležala Alexandria. Toto mesto neoplývalo krásou Ríma ani veľkoleposťou Babylonu. Alexandria nebola mestom, ktoré by človek mohol obdivovať, bolo v ňom omnoho viac. Žila a dýchala ako divé zviera.

V prístave po sebe pokrikovali námorníci, mestom sa ozývala kofónia mnohých jazykov pripomínajúca svorku kňučiacich a zavýja-

júcich vlkov na love. Hoci sme boli vysoko nad lodenicami, zacítila som sladkoslanú vôňu úhorov pečúcich sa nad ohňom. Na vlnách sa po celej dĺžke pobrežia pohojďovali lode a pestrofarebné plachty sa im trblietali ako šupiny morského hada.

Dláždená cesta na Heptastadion spájala na juhu ostrov s majákom s pevninou. Ulice za ňou lemovali striedajúce predajných stánkov. Hoci som nedovidela na kupcov, predstavovala som si, ako oduševnene ponúkajú svoj tovar zákazníkom.

Nebolo možné oddeliť obyvateľov mesta od jeho pulzujúceho tepu, tvorili jeden celok. Ázijci, Parti, Gréci, Egypťania, bez ohľadu na ich pôvod im v žilách prúdila aj voda z delty Nílu. Prinášali do mesta divokosť, ktorú vedeli skrotiť iba faraóni, ktorí tu vládli – moja rodina.

Čoskoro budem vládnuť ja.

No nebola som si istá, či budem dostatočne silná na to, aby som mohla viesť egyptský ľud.

Moje pochybnosti neboli nové, hoci na mňa doliehali čoraz silnejšie, odkedy otec ochorel. Už mu neostávalo veľa času pred odchodom do ríše trstinových polí.

A čím viac sa jeho stav zhoršoval, tým častejšie ma v snoch umárali obavy z toho, ako to zvládnem. Ako fazety brúseného drahokamu, každá plôška predstavovala inú verziu vládkyne, akou som sa mala stať. Jedna bola krutá a bezcitná, druhá očarujúca a jemná. Každá ozvena môjho ja mi pripadala cudzia. Po týchto nočných morách som sa prebúdza zaliata studeným potom a prenasledovali ma strašné cudzinky v mojej mysli.

Nebola som pripravená stať sa vládkyňou Egypta. Hoci, ktovie, či som na to vôbec niekedy bola pripravená. Chýbala mi schopnosť predvídať budúcnosť, takže som nebola pripravená na roky, ktoré prišli. Ale dá sa to vôbec? Mohol ma niekto pripraviť na život, ktorý ma čakal? Možno by som mala byť voči svojmu mladšiemu ja zhovievavejšia.

Charmion sa naklonila ponad zábradlie balkóna a sústredene sa zahľadela dolu, netušiac, aké chmúrne myšlienky sa mi prehánajú hlavou. „Odtiaľto nevidno, ako dopadli paličky, takže by sme to mali uzavrieť tak, že som vyhrala.“

Náhly poryv vetra mi vytrhol vrkoč z uzla na hlave. Charmion ho okamžite vzala a zastrčila ho späť na miesto.

Prstami sa zľahka dotkla symbolu na zadnej strane môjho krku. Bol čierny, akoby nakreslený kajalom, predstavoval trojstupňový obrázok trónu, tiahol sa z miesta, kde mi začínali rásť vlasy až k vrchnej časti chrbta. Bolo to znamenie, ktoré potvrdzovalo, že som vyvolená bohyne Izis.

Pod jej dotykom som sa zachvela a Charmion sa odtiahla.

„Keďže nedovidíme na paličky, nemôžeme s istotou rozhodnúť. Navrhujem remízu,“ podpichovala som ju.

Charmion sa zasmiala, pohodila hlavou dozadu a kučeravé vlasy sa jej rozsypali po pleciach. „Zakaždým, keď prehrávaš, to musí byť remíza.“

„Ptolemaiovci, nikdy neprehrávajú.“ Hoci som sa usmievala, z mojich slov vyznievala akási trpkosť. Táto pripomienka povinností, ktoré raz budem musieť prevziať, narušila sladkosť dňa ako šupka granátového jablka.

Charmion začula kroky prvá. „Niektu sem ide.“

„Kto vie, že sme tu?“ spýtala som sa namrzene.

„Netuším. No odkedy je tvoj otec pripútaný na lôžko, podozrievam Pothina, že ťa sleduje.“

Pri eunuchovom mene som sa zamračila. Zakrádal sa v tieni môjho otca ako krokodíl v trstí na brehu rieky.

Posledných desať rokov mal na starosti vzdelávanie môjho brata. No odkedy môj otec ochorel, jeho záujem o vzdelávanie akosi ochladol. Namiesto toho začal politikárčiť a krúžiť okolo môjho otca v kalnej plytčine trónnej sály.

Začala som si pevnejšie sťahovať opasok z kovových článkov, ktorý som si uvoľnila, aby sa mi pohodlnejšie sedelo na zemi. Charmion za mnou nesúhlasne tľoskla a načiahla sa, aby mi pomohla.

Krútila kovové články, kým mi opasok nepriliehal na rebrá ako brnenie. Oprášila som si piesok zo šiat a čakala som, kto to prichádza.

Čím bol návštevník bližšie, tým znelo ťapkanie sandálov na kamennej podlahe pomalšie.

Vošiel na balkón, pozorne sa poobzeral a potom padol pred mnou na kolená. „Kleopatra, vyvolená bohyňou Izis, druhá dcéra Ptolemaia,

dvanásteho tohto mena,“ vychrlil takmer bez dychu po behu po dlhom schodišti.

Pri zvuku mena bohyně som pocítila v mysli bodnutie, akoby mi dýkou zasiahli otvorenú ranu.

Vyvolená Isis, no jej moc sa doteraz neprejavila. Snažila som sa nemyslieť na rodinné sklamanie a odpovedala som: „Áno?“

„Musíte sa okamžite vrátiť do paláca.“ Po týchto slovách poslovi klesli plecía, akoby práve splnil svoje životné poslanie. A možno to tak bolo.

„*Nad Ptolemaiovcami visí smrteľná kliatba,*“ povedala raz moja matka.

Mala som sotva osem, keď vyriekla tie slová. Pri nohách mi ležal muž a jeho krv vytvárala medzi mojimi malými prstami kaluž. Pohýbala som prstami, krv sa mierne rozčerila. Spomínam si, že dýka, ktorú mal zapichnutú v hrdle, bola celkom jednoduchá, neboli na nej žiadne zlaté ani strieborné ornamentey.

Moje myšlienky v tej chvíli boli myšlienky osemročného dieťaťa: *Ak by som sa jedného dňa mala zabiť, určite si vyberiem čosi honosnejšie ako meč.*

Ale vy už viete, že nakoniec to bol jed.

„Prečo si vzal život, mami?“ spýtala som sa, keď stráže odniesli sluhovo telo z trónnej sály.

Stála vedľa mňa a lem rúcha kňazky mala od krvi. Pozrela na mňa smutným pohľadom, ako kravy bohyně Hathor. „Nevedel si predstaviť väčšiu česť, ako slúžiť faraónovej dcére. Nič iné v jeho živote nemohlo túto túžbu zatieniť.“

Bol to prvý sluha, ktorého život skončil po tom, ako sa so mnou rozprával.

A o niekoľko desaťročí bude Charmion posledná.

Obrátila som sa k poslovi a zahnela som spomienku na moju matku a smrť. „Stalo sa niečo? Prečo sa musím tak súrne vrátiť do paláca?“

Zachvel sa a na chvíľu sa odmlčal. Keď nakoniec pozbieral silu na odpoveď, v hlase mu preskočilo. „Váš otec. Odišiel na druhú stranu.“

Charmion prudko vdýchla, znelo to ako syknutie hada. A potom som už nič nepočula.

Na oči mi zostúpila páľava smútku. Každý nádych prichádzal pomaly a sťažka, akoby mi dym dusil hrdlo.

Otec je mŕtvy.

Bolo mi jasné, že to príde, no nič vás nepripraví na stratu všetkých neprežitých chvíľ, ktoré ešte len mali prísť.

Zdvihla som oči k vrcholu majáka, kde sa priamo nad pecou na cylindrickej veži týčila socha môjho predchodcu.

Ptolemaios I., zakladateľ našej dynastie, na mňa upieral pohľad bez života. Hovorili mu Soter – Spasiteľ. Delilo nás niekoľko storočí a v jeho macedónskych črtách tváre bolo pramálo zo mňa. Jeho vytesaná alabastrová brada sa ponárala do pevniny a pohľad sa mu strácal kdesi nad ríšou, ktorej panoval.

„Soter, privítaj môjho otca v kraji trstinových polí,“ zašepkala som.

Ťažké slzy zastreli obraz zakladateľa dynastie, ktorý sa pozvoľna rozvlnil do podoby môjho otca. Čelo sa mu rozšírilo, čelusť zjemnila. Ešte aj brucho sa mu zväčšilo.

Môj otec si rád užíval. Jeho záľuba v oslavách nás rozdeľovala. Mne pripadala zábava spojená s mojím statusom ako bremeno, no on v nej nachádzal potešenie.

„Musíme žiť ako bohovia, aby sme im robili česť,“ opakoval. „Takto náš ľud vidí, že sme ich vládcovia. Pochopíš to, keď sa sama staneš faraónkou.“

Faraónka. Aké vzdialené mi to vtedy pripadalo. Teraz sa mi z tohto titulu rozbúchalo srdce.

Soterova tvár sa znova zavlnila za clonou mojich slz. Alabaster sa rozostúpil a ja som sa zrazu pozerala do jednej z mnohých tvári z mojich snov.

Je to hádam akási neblahá predtucha?

Snažila som sa pochopiť víziu pred sebou: mám sa podľa nej riadiť? Alebo sa jej báť?

Vtedy som nemala poruke divadelné hry ani sonety, ani knihy, ktoré by mi povedali, ako zomriem. Ale žiadny strach, aj to príde.

Mala som len to, čo máme všetci: čas. Jedine čas objaví vo mne vládkyňu, ktorou sa mám stať.

Kým sme zišli z majáka, slnko zapadlo. Cesta boha Ra pomedzi mraky zafarbila oblohu zo zlatova na tmavooranžovú.

Vykročila som popri skalnatom pobreží, do skál špliechal príboj.

„Čo máš v pláne?“ spýtala sa Charmion.

„Preplávam do paláca, bude to rýchlejšie. Nemôžem strácať čas trmácaním sa na nosidlách cez Heptastadion.“

„Kleo.“ Takto ma Charmion oslovovala iba v intimite nášho lôžka.

„Volám sa Kleopatra,“ opravila som ju podráždene. *Sláva jej otca.*

Začala som si vyzliekať šaty a uvažovala som, či som v tej chvíli hodná svojho mena.

Charmion za mnou vzdychla a potom mi priložila dľaň na moje prsty na zapínaní šiat. Chvíľu tak nechala ruku a potom povedala. „Všetko bude v poriadku. Oziris sa postará, aby sa dostal do ríše mŕtvych.“

Pri jej slovách som sa trochu uvoľnila, vrstvy odevu sklzli zo mňa na zem ako lupene kvetov. Nikto ma nevedel upokojiť tak, ako Charmion.

Obrátila som sa a priložila som jej dľaň na líce. „Viem, pretože mám teba.“

Charmion si pritisla líce k mojej dlani, potom mi vzala ruku a priložila si tri prsty na svoje pery. „Jeden za minulosť a všetky šťastné roky, jeden za prítomnosť a trpezlivosť, ktorú preukazujeme, jeden za budúcnosť a lásku, ktorá sa nikdy neskončí.“

Túto modlitbu sme zložili ako deti. Tie slová mi opäť dodali síl.

Boli sme si navzájom prvé milenky a dlhé roky sme boli iba to. No potom sa naša láska premenila, rozšírila, presiahla naše telá a vytvorila čosi silnejšie ako extázu z pôžitku. V našom priateľstve bolo čosi nebeské, bolo väčšie ako my.

Odvrátila som sa od nej. Okrem diadému som teraz na sebe nemala vôbec nič. Diadém tvorila jednoduchá zlatá členka, ktorá sa uprostred čela spájala do tvaru kobry pripravenej zaútočiť. Charmion sa načiahla, aby mi ho zložila, no ja som pokrútila hlavou. „Upevni mi ju pomocou vrkočov. Keď vstúpim do paláca, nech je všetkým jasné, že som ich vládkyňa.“

Keď Charmion upevnila moje vlasy okolo diadému, prikázala som jej, aby sa vybrala do paláca. Hoci aj ona vedela plávať, lebo sme už toľkokrát spolu utiekli k Nílu, že sa to naučila, veľmi dobre som vedela, že nerada pláva.

„Nenechám ťa tu...“

„Chod!“ prerušila som ju. Potom som dodala miernejšie: „Tieto šaty mám veľmi rada. Nechcem, aby ich morská voda poškodila.“

Charmion prekvapene zažmurkala. Prekukla moju lož, pochopila, že to hovorím kvôli nej. „Dám ich vyčistiť a dnes večer ich budeš mať nachystané.“

Jej tieň sa kĺzal po brehu a kráčala preč. Čím viac sa vzdalovala, tým väčšími ma pálil dych v ústach, až som to nevydržala a vykričla som: „Nezvládnem to! Nemôžem sa stať faraónkou!“

„Ale môžeš!“ zavolala Charmion.

Strach mi skrútil žalúdok. „Pamätáš sa, keď mi otec dal za úlohu viesť ptolemaiovskú procesiu?“ pripomenula som jej. Boli to prvé slávnosti po mojich štrnástych narodeninách a otec ma chcel predstaviť ako budúcu faraónku.

„Pamätám.“

„Aha. Takže si pamätáš, ako som zakopla a spadla pred celou Alexandriou? Mala som jedinú úlohu! Viesť tanečníkov. A ani to som nezvládla.“

„Aj obyčajná chôdza môže byť pre niekoho výzvou.“

„Nevysmievaj sa, Charmion. Nikdy som nebola príkladná faraónova dcéra. Ako by sa mohlo odo mňa očakávať, že raz budem dobrou faraónkou?“

Charmion ukázala kamsi na zem. „Aha.“

Zahľadela som sa tam, kam ukazovala.

A tam, rozsypané medzi skalami a pieskom, ležali naše paličky.

„Vidíš, mala si pravdu, vyhrala si,“ povedala s úsmevom.

Bolo to veľmi málo pravdepodobné. No pri pohľade na uhol, pod akým paličky dopadli, bolo jasné, že má pravdu. Bohovia viedli moju ruku.

Strach, ktorý mi zvieral žalúdok, trochu poľavil.

„Ptolemaiovcí nikdy neprehrávajú,“ opakovala som tíško. Tentoraz sa v tých slovách ukrývala nádej.

„Uvidíme sa v paláci,“ zavolala Charmion.

Obrátila som sa k oceánu a v srdci som cítila víťazstvo.

Ponorila som sa do sčerených vln. Voda bola teplá a osviežujúca. Koniec obdobia *šemu* priniesol horúci a suchý vzduch. Hoci som mala radšej dážď a sviežejšie teploty obdobia *achet*, teraz som bola vďačná za teplo.

Vrkoče mi ešte chvíľu plávali na hladine, kým som sa ponorila pod spenené vlny. Otvorila som oči. Voda v mori bola napriek krútiacim sa vírom priezračná. Aké to asi musí byť, dýchať pod vodou ako môj mladší brat? Dostal dar od boha Sobeka, vládcu vôd, a prejavil sa, keď bol ešte bábätko.

Keď sa malými nôžkami vykopol dojke z náručia a ponoril sa do hĺbky kúpeľa, vylakane skríkla.

Privolali stráže a aj my s Charmion sme zvedavo príbehli. Nikdy nezabudnem na závišť, ktorá ma premkla, keď sa vysmiaty vynoril z vody, živý a zdravý. Otec vystrojil trojdňovú oslavu.

Pokiaľ ide o mňa, stále sa u mňa neprejavil dar bohyně Izis. Niektorí si začínali myslieť, že sa to už ani nestane. Iní si šepkali, že dar bol prislabý na to, aby sa ukázal. Že som poškrvrnená a nehodná trónu.

Nežiadala som od bohov nejaký veľký dar. Aj požehnanie môjho otca bolo skromné. Ako potomok boha Iheja zdedil talent nádherne hrať na akomkoľvek hudobnom nástroji. Najradšej mal flautu.

Plúca ma začali páliť, tak som sa vynorila. Začala som plávať rýchlymi, rovnomernými zábermi, rozrážajúc vlny ramenami.

Už nikdy si nevypočujem otcovu lúbeznú hudbu.

Vlny mi olizovali slzy, no neúnavne som plávala, až kým som sa nedostala k pobrežiu pred palácom.

Keď som pod nohami zacítila piesok, postavila som sa.

Pláž čoskoro prešla do nabielo vydláždeného nádvorja na Antirhode. Na južnej strane bol z tohto malého ostrova výhľad na Alexandriu a zo západnej bolo vidno prístav.

Ostrov sa pýšil vlastným pohrebiskom, zverincom, nádržou na vodu a starostlivo udržiavanými záhradami. Toto miesto som nazývala svojím domovom, no nebolo to tu veľké. Prešla som po každej skale a vyliezla na každý strom. Na zemi nejestvovalo miesto, ktoré by som väčšmi milovala.

Antirhodos bol priveľmi krásny na to, aby odolal času; na rozdiel od legendy o mne, ktorú nemožno len tak zničiť.

Deň predtým, ako tento palác padol za obeť zemetraseniu, vraj z ostrova odleteli všetky vtáky.

To sa však stane až o mnoho storočí neskôr. Vtedy už dávno nebudem medzi živými.

Na cestičke vedľa mňa dvaja sluhovia ovinuli okolo datľovníka plachtu a kývali kmeňom sem a tam. Ďalší zachytával datle do pleteného košíka.

Pri pohľade na mňa, iba v diadéme, sa zarazili.

Všetko bude v poriadku, spomenula som si na Charmionine slová a vypla som hrud.

Košík so žuchnutím padol na zem a sluhovia sa vrhli na kolená vedľa rozsypaných datlí.

Odkašľala som si, aby som si bola istá, že mi hlas nepreskočí.

„Nižšie.“

Sluhovia sa vrhli ešte viac na zem. Načiahla som sa za jednu datľou a pomaly som prežívala. Ruku som mala stále mokrú od morskej vody a tá dodávala sladkému ovociu ešte zaujímavejšiu chuť.

„Prineste košík týchto datlí do mojich komnát,“ rozkázala som rovnako panovačne.

„Áno, faraónova dcéra,“ povedali všetci traja jednohlasne.

„Odteraz faraónka,“ opravila som ich.

Otrela som si lepkavé zvyšky ovocia do látky, ktorá stále obopínala strom. Ruky sa mi triasli, ako som to videla u otca, keď uplatňoval svoj dar od bohov.

Bohovia mi zatiaľ nezoslali žiadne znamenie, že som ich vyvolená. No mala som vlastnú silu.

A nastal čas ukázať ju.

DRUHÁ KAPITOLA

51 ROKOV PRED KRISTOM

Prešla som popri kamenných sfingách, ktoré stáli po oboch stranách vchodu do paláca. Vstupnú halu zdobili po bokoch kade s lotosovými kvetmi. Popoludňajšia horúčava spôsobila, že ich pôvodne sladká vôňa zrazu pôsobila akosi mdlo, listy im zvädli a zošúverili sa.

Od toho dňa si pri pohľade na lotosy, aj tie najčerstvejšie, vždy spomeniem na pach rozkladu a túto chvíľu: morská voda mi steká z nôh, žula pod chodidlami chladí a predom mnou sa dvíha trón egyptského panovníka.

Vošla som do paláca, na dlažbe za mnou zostávali vlhké šlapaje. Kráčala som opatrne, aby som sa nepokľzla. Každé moje pošmyknutie by veľmi dobre poslúžilo Pothinovi; aj obyčajný pád by okamžite premenil na klebetu a všade by rozšíril, že som sa narodila s chvostom škorpióna, aby som otráвила srdce Egypta.

Nedám mu zámienku, aby vrhol tieň na moju vládu.

Otec by to nechcel. Pri pomyslení naňho sa mi podlomili kolená, no akosi som sa udržala na nohách. Šok bol stále silnejší ako smútok.

V chodbe predom mnou sa ozval akýsi zvuk. Pozrela som sa hore a zbadala som letiaceho ibisa. Biele krídla mal na koncoch čierne, akoby sa pri lete kdesi namočil v atramente.

Ibis letel tak nízko, že sa mi na chvíľu zazdalo, že do mňa už-už narazí, zahnutý zobák mal sklonený, akoby sa mi chystal dobnúť do hlavy. Ibisy väčšinou nebyvajú útočné, no tento preletel okolo mňa, škreotal a krákal.

Chodbu naplnil chichot, jemný ako šumenie palmových listov.

„Arsinoe!“ zavolala som meno svojej mladšej sestry trocha žartovne, trocha podráždene.

Bolo to tak: kde sa zjavil Qar, vzápätí ste mohli čakať Arsinoe.

Ibis k nej prišiel na jej siedme narodeniny. Odvtedy bola nerozlučne spätá s týmto vtákom ako všetci, ktorých si vyvolil boh Thovt. Thovt bol pisárom bohov a daroval jej schopnosť rozumieť reči vtákov.

Keď som ich videla s hlavami sklonenými k sebe, snažila som zapuďiť osteň žiarlivosti. No nebolo to jednoduché, keďže kedysi sme mali hlavy spolu my dve s Arsinoe a šepkali sme si tajomstvá.

„*Nie je to len krákanie, je to niečo viac,*“ povedala mi raz, keď ma pristihla, ako sa snažím rozlúštiť Qarovo štebotanie. „*Ako to myslíš?*“ spýtala som sa. Neodpovedala, len pokrčila plecami.

Na konci chodby sa naozaj zjavila Arsinoe. Hoci na perách jej ešte pretrvával smiech, oči mala červené od plaču. Roztvorila som náruč, rozbehla sa ku mne.

Mala štrnásť, bola o štyri roky mladšia ako ja, no prevyšovala ma aspoň o šírku dlane. Kučeravé vlasy mala stočené do uzla na boku krku. Keď ma objala, uzol ma tlačil do hrdla.

Chvíľu sme tak stáli v objatí, potom sa spýtala: „Kde máš šaty?“

Pustila som ju. „U Charmion. Do paláca som priplávala, od majáka.“

„Takže si bola pri majáku.“

„To ty si povedala Pothinovi, že ma tam nájde?“

Arsinoe naklonila hlavu nabok. „Áno, pýtal sa, kde si, a ja som myslela, že budeš chcieť vedieť... o...“ Odmlčala sa a oči jej zaliali slzy.

„Kde je?“

„Uložili ho v chráme boha Iheja.“

Predpokladala som to. Chrám sa čoskoro stane jeho hrobkou. „Poď, pôjdeme spolu.“

Chytila som ju okolo ramena, akoby som jej chcela dodať silu. Pravda však bola, že silu som potrebovala ja od nej.

Prešli sme cez palácové záhrady k nekropole, kde sa týčil Ihejov chrám. Keď sme sa blížili k vchodu, okolo nôh mi preklázlo čosi malé. Odskočila som.

„Zabi ho.“ Arsinoin hlas zaznel jasne a zvučne. Ten rozkaz patrila Qarovi a ibis ho bez váhania splnil. Vrhol sa dolu, dlhým zobákom zlomil potkanovi krk a potom jeho mŕtvolu pustil k Arsinoiným nohám.

Zdvihla potkana, akoby to bol iba spadnutý list, a odhodila mŕtvolku k moru.

Ako bezstarostne zlikvidovala toho hlodavca! Obrátil sa mi z toho žalúdok. Rada by som povedala, že to pre otcovu smrť som bola v tej chvíli citlivejšia pri pohľade na mŕtvolu hoci aj malého tvora, no v skutočnosti ma smrť vždy vedela vykoľajiť.

Aká irónia!

Prišli sme k vchodu do otcovej hrobky, ktorý lemovali stĺpy z červenej žuly. Chladný kameň mi pri vstupe zľahka oškrel chodidlo a na okamih som stála medzi dvoma tvrdými silami: medzi sestrou a stĺpom.

„Si príliš mäkká.“ Otcove slová sa ku mne vrátili ako nechcený oblak prachu spod starodávnej truhlice. Zatuchnutý a zastrčený do úzadia. „Som taká, akú ma chcú bohovia,“ odsekla som vtedy.

Otec mal už dlho horúčku a dával si menej pozor na jazyk než zvyčajne. Len zriedkavo mi takto otvorene vytýkal moje slabosti.

„Mäkká a bezmocná,“ trval na svojom.

„Nie, nie som.“

A potom dodal, a tie slová ma na pokožke rezali ako zubatý nôž: „Už dávno som mal s tebou urobiť poriadok ako s Berenikou.“ Už celé roky nevyslovil jej meno.

„Nehovor tak, otcé; to predsa nemyslíš vážne.“

„Povedala si niečo, sestra?“ Arsinoina otázka ma vrátila do prítomnosti.

Pokrútila som hlavou a uvoľnila posledný obláčik prachu zo spomienky.

„Nie, zamyslela som sa.“

V chráme blikali hlinené kahance. Teplá vôňa horiaceho lojového knôtu roztápala chlad, ktorý sa mi po vstupe do chrámu vpíjal do kostí.

Tiene okolo nás ustúpili do najvzdialenejších kútov miestnosti, to nám kňazi chceli dopriať súkromie. V prítomnosti kňazov som sa nikdy necítila príjemne. Dokonca aj moja matka, jedna z mála, ktorá ma

v detstve skutočne milovala, akoby cez oči svojho boha videla všetky moje nedostatky.

Priložila som si prsty na znamenie bohyně Izis na zátylku. Koža tam bola hladká, akoby bez jazvy, a ja som často prosila Charmion, aby mi podržala vyleštené zrkadlo, aby som sa uistila, že znamenie od bohyně je stále tam. Keď som sa ubezpečila, že nezmizlo, vždy som si vydýchla úľavou.

Urobila som posledné kroky k otcovmu mŕtvemu telu. Ležal na kamennej tabuli, zahalený v plátennom rubáši. Ruky mal zopnuté na bruchu, ktoré bolo kedysi veľké a plné smiechu. Líca, na ktorých kedysi kvitol úsmev, boli teraz vpadnuté a bledé.

„Raz sa budeš usmievať na druhom brehu.“ Hlas som mala zachrípnutý a moje slová pripomínali skôr chrapot.

O štyri dni jeho telo vezmú kňazi, pripravia ho na balzamovanie a až o sedemdesiat dní bude uložené v tomto chráme. Vyprázdnia mu útroby, rozoberú mu krehkú hrud' a životné orgány nahradia myrhou a bezfarebnou henou.

Položila som mu ruku na mäkkú kožu pod hrdlom. Už čoskoro bude toto miesto poznačené stehom, koža napnutá, aby udržala vnútri vonné živice.

Bol len tieňom veľkého muža, akým býval ešte pred dvoma rokmi. Ale deň za dňom, obdobie za obdobím, ho Oziris lákal, aby prekročil prah do posmrtného života.

„V živote som videla iba jednu mŕtvolu. Berenikinu.“

Strhla som sa pri sestrinom hlase, celkom som zabudla, že je tu. „Bola si veľmi malá, naozaj si to pamätáš?“

Obrátila na mňa chladný pohľad svojich hnedých očí. „Je ťažké zabudnúť na zakrvavený krk vlastnej sestry.“

Zamračila som sa. Mala som dvanásť, keď dal otec zabiť moju staršiu sestru. Vidíte, ja som nikdy nemala vládnuť Egyptu. To Berenika mala nastúpiť po otcovi na trón.

„Dnes by ju korunovali za vládkyňu Egypta,“ povedala som.

Keby Berenika ešte žila, nemusela by som sa teraz stať vládkyňou ja. Okamžite ma zaplavil pocit viny, keď som si uvedomila, že túžim, aby moja sestra žila, len preto, aby som nemusela zasadiť na egyptský trón.

Arsinoe odfrkla. „Nikdy by sa nestala faraónkou, nie s tým darom od bohov, ktorý dostala.“

Keď sa Berenika narodila, na zadnej strane lýtka sa jej vinula špirála hada. Boli z toho veľké oslavy, pretože nílsky Hapi je štedrý boh, a keď označil niektorého z Ptolemaiovcov, úroda bývala vždy bohatá.

Lenže veštkyňa, ktorá čítala Berenikino znamenie, sa zjavne pomýlila. Nebolo to požehnanie Hapiho, ale had pána chaosu, Apofisa.

Namiesto hojných zberov úroda z roka na rok slabla. Otec obviňoval Bereniku z toho, že rastliny chradnú. Moja staršia sestra sa vždy bránila, ale keď na jej pätnáste narodeniny roje kobyliiek spustošili polia, musela pripustiť, že otec má pravdu.

Jej spor s otcom rozpútal občiansku vojnu, no otec sa nechcel len tak ľahko vzdať trónu. Bol síce veselý pôžitkár, no vedel byť aj veľmi krutý. Raz, keď Berenika spala, dal jej podrezať hrdlo.

Deň a noc som preplakala v jej zakrvavených plachtách.

Keď som teraz hľadela na otcovu meravú tvár, spomenula som si na slová, ktoré vyslovil v ten deň, keď ma zdvihol z Berenikinho vychladnutého lôžka: „My sme Egypt a Egypt, to sme my. Niekedy musíme obetovať to, čo je nám najdrahšie. Ale Egypt musí žiť. Navždy.“

Vtedy bolo pre mňa obetovanie niečím novým. Nevedela som, aké je to stratiť niečo, čo človek miluje. Berenika musela zomrieť, aby otec mohol v pokoji vládnuť.

A teraz sa história opakovala. „Otče, postarám sa o to, aby Egypt žil. Navždy.“

Arsinoe zo mňa nespúšťala oči. Znova som ju vzala za ruku.

„Pod, sestra,“ povedala som. „Je načase, aby som zasadla na trón.“

Kiežby som mohla povedať, že som si scénu s nástupom na trón vopred prichystala! No pravda je taká, že som celkom zabudla na to, že som nahá. Vstúpila som do dvora s jediným cieľom. Zasadnúť na trón ako egyptská vládkyňa.

Keď som však prišla pod pódium s trónom, kolená sa mi roztriasli. Nohy mi s každým krokom oťaželi čoraz viac a na konci som už nevládala kráčať.

K trónu sú to už len tri kroky. Tri krátke kroky.

Možno boli krátke, no mne sa každý schod videl vysoký ako pyramída. Toto predsa žiadny človek nemôže zvládnuť. Zovrela som kolená k sebe, aby sa mi nepodlomili.

Otec mal pravdu, som príliš slabá. Nedokážem ani len vystúpiť na trón.

Do očí sa mi nahrnuli slzy a začala som žmurkať, aby som ich odhnala. Predstava, že sklammem otca, bola neznesiteľnejšia než žiaľ.

Možno to nechcem, ale urobím to preňho. Pre Egypt.

S bojovým výkrikom v hrdle som zdvihla nohu. A keď dopadla na dlaždice, cítila som, že otec z druhej strany súhlasne prikyvuje. Posledné dva kroky už šli ľahšie.

Natiahla som sa k opierkam trónu a zovrela zlaté levy, ktoré ich zdobili. Pozrela som hore a odtiaľ na mňa hľadela otcova tvár. Jeho podobu tvorila mozaika z malých kúskov mramoru a farebného skla, starostlivo vsadená do zadnej strany trónu. Mozaika znázorňovala aj štyri ženy okolo neho, každá s korunou na hlave.

Bola medzi nimi aj moja matka, otcova druhá manželka, v závoji kňazky vytesanom z čierneho kameňa. V náručí držala malé dieťa, ktorého oči tvorili korálky z karneolu. Pohladila som prstami teplé oranžové kamene a potom som si sadla na otcov trón.

Po mojej lavici stál iný, rovnako zdobený trón, na ktorom sedel môj brat. Kedysi patrilo otcovej prvej manželke, Kleopatre V., Berenikinej matke.

Predo mnou bolo šesť Kleopatiev. Tety, matky, dokonca sestry, ktoré sa stali manželkami. Toľko vašich historikov skúmalo rozvetvenú deltu môjho rodu, prehŕňali sa prameňmi v nádeji, že nájdu stopy môjho mena Κλεοπάτρα. A Kleopatra VI. sa kdesi cestou stratila v prúdoch dejín.

Dovoľte mi, aby som vám porozprávala jej príbeh.

Dieťa s očami z karneolu bolo ďalšou sestrou, ktorá už nežila. Jej telo síce prišlo na tento svet, no jej ducha si povolal Oziris, skôr než sa stihla prvý raz nadýchnuť.

A tak tu bola ďalšia, ktorá mala byť predurčená na trón. Niet sa teda čo čudovať, že sa mi do vládnutia veľmi nechcelo. Tiene duší mojich súrodencov sa tiahli z trstinových polí a zatemnili mi myšlienky.

Oprela som sa dozadu a cítila som, ako sa mi karneoly vtlačajú do kože.

Môj brat si s úľavou vydýchol, keď som si sadla vedľa neho. Hoci sme obaja boli vyvolení bohmi vládnuť, môj brat musí počkať, kým nedosiahne štrnásť rokov, dotedy bude zákonom moje slovo. Jeho drobná hrud' bola obsypaná zlatom a klenotmi. Pokúsil sa na mňa usmiať, ale členka sa mu nebezpečne rozkývala a malá tvárička stvorená na úsmev mu znova zväznela.

Môj ďalší brat, ešte mladší, stál obklopený svojimi dojkami. Mal sedem, no ešte stále vyžadoval okolo seba zástup služobníčok, ktoré mali za úlohu uspokojiť jeho chuť na materské mlieko. Očami lenivo prešiel najprv na Arsinoe, ktorá sa postavila vedľa neho, a potom na mňa – tak ľahostajne, ako niekto, koho absolútne netlačí ťarcha nástupníctva.

Uprostred miestnosti stál stôl pokrytý papyrusovými zvitkami, ktoré pridržiavali prsty ambiciózných dvorných radcov. Všetci úporne hľadali svoje meno v otcovej poslednej vôli.

Na čele zhromaždenia stál Pothinus, ulízané vlasy sa mu ligotali ako maják. Potieral si ich živicom, ktorá páchla odpudivo ako ryba hnijúca na slnku, a keď vietor šíril ten zápach po miestnosti, naplo mi žalúdok na vracanie.

„Faraónka!“ zaškriekal Pothinus. „Moja kráľovná, toto nie je vhodné!“

Zamračila som sa. Čo nie je vhodné? No potom som si uvedomila, že trón podo mnou je ako z ľadu. Medzi mnou a zlatom totiž nebola žiadna látka.

Premohol ma panický strach. Toto nebolo správne. No teraz sa predsa nemôžem ísť obliecť. Stálo ma toľko síl vyšplhať sa na trón, že by som nezvládla vystúpiť naň znova. Tak som urobila to, čo som sa naučila. Zahrala som svoju úlohu.

„Nevhodné?“ spýtala som sa pohoršene. „Kto z ľudí sa odváži spochybňovať božskú krv?“

Pothinove pery sa otvorili a zatvorili, no nevyšli z nich žiadne slová.

Už som nebola iba dcérou Ptolemaia XII. Teraz som bola jeho vládkyňou, jeho faraónkou. Jeho bohyňou.

Pevnejšie som zovrela opierky trónu a vyslala tichú modlitbu k Izis: *Rozžiar vo mne svoju božskosť, nech je to niečo veľké. Nech som tvojou nádobou, keď budem vládnuť.*

Za posledné stáročia ptolemaiavskej dynastie boli známe tri požehnanie bohyne Izis. A zakaždým sa jej dar prejavil inak.

Izis bola nadaná liečiteľka, mala moc priviesť z ríše z mŕtvych svojho milovaného Ozirisa. Preto dvaja z mojich predkov mali dar liečiť, s väčším či menším úspechom. Bola tiež známa ako skvelá matka a jednej z mojich predchodkýň dala silu vynosiť v lone päť detí.

Niežeby som si želala, aby sa môj dar prejavil práve takto, ale obeťovala by som svoje telo rastúcemu bruchu, keby to bolo nevyhnutné. Bolo by to stokrát lepšie, ako keby sa nijaký dar od bohov neprejavil.

Žiaden Ptolemaios nikdy nevládol bez božského posvätenia.

Ja by som bola prvá. Preto som si musela nájsť iné spôsoby, ako upevniť svoju autoritu „Takto vítate svoju faraónku?“ zahrnela som na zhromaždených.

Pothinovi po tvári prebehli prvé mračná. No potom nasadil akýsi chorľavý úsmev.

„Nech bohovia požehnajú tvoju vládu, Kráľovná Dvoch zemí, Kleopatra Thea VII.,“ povedal eunuch a uklonil sa.

„Kleopatra Thea Filopator,“ oznámila som svoje nové meno prítomným. *Otca milujúca*. Pocta otcovi a jemná pripomienka môjho dedičstva.

Pothinov úsmev bol sotva badateľný. Príliš slabý na to, aby bol podozrivý.

Ukázala som na zvitky. „Je to otcov závet?“

„Áno, faraónka, mám ti ho prečítať?“ spýtal sa Pothinus.

„Netreba, osemnásť rokov štúdia ma dostatočne pripravilo na tento okamih.“

Môj mladší brat vedľa mňa sa zachichotal a koruna mu pri tom skĺzla na zem. Pothinus ho sprážil nahnevaným pohľadom.

„Och, nie,“ zašepkal môj brat. Nešikovne zosadol z trónu a ruky sa mu triasli, keď sa načiahol za spadnutou korunou.

Vstala som a položila mu ruku na plece. „Netráp sa, Mikro Theos.“ *Malý boh*. Meno, ktoré bolo vlastne aj mojím druhým titulom, *Thea – bohyňa* v jazyku mojich predkov. Hoci môj brat teraz vládol ako Ptolemaios XIII., otec ho vždy volal Theos. Bola to pripomienka, že ako prvorodený syn je predurčený stať sa faraónom.

V očiach sa mu odrážal nepokoj. Bol taký mladý. Ešte netušil, aké hrôzy ho čakajú.

Usmiala som sa naňho. „Nech ťa Pothinus odprevadí do tvojich komnát. Bol to ťažký deň.“

Niekoľko čosi zamrmľal dutým hlasom. Hoci som mala ostrý sluch, nezachytila som, kto to bol.

Theos prikývol a zatváril sa utrápene. „Sedím tu na tróne už pol dňa. Som už unavený.“

„Pol dňa? A celkom sám?“

Hoci Pothinus vedel, že som pri majáku, trvalo mu celý deň, kým po mňa dal poslať.

Pothinus sa zatváril bezvýrazne.

Vložila som do svojho hlasu všetku ostrosť, čo som vládala. „Odveď môjho brata do jeho komnát. Ja budem pokračovať v čítaní závetu.“

Theos zliezol z trónu, vďačný, že som ukončila jeho trápenie.

Keď Pothinus vyvádzať môjho brata z miestnosti, na okamih na mňa uprel oči.

Kiežby som vtedy tušila, že záblesk v jeho pohľade nebola len obyčajná iskra, ale tlejúce uhlíky pripravené zapáliť všetko naokolo. Možno by sa veci vyvinuli inak, keby som vedela, že Egypt raz pohltia plamene jeho zrady.

TRETIA KAPITOLA

51 ROKOV PRED KRISTOM

S tála som pred vchodom do otcovej hrobky. Sedemdesiat dní ubehlo veľmi rýchlo. „Bol si veľký kráľ, ale ešte väčší otec,“ zašepkala som. Hrdlo aj oči som mala suché. Dovtedy som vyplakala toľko slz, že by zaplnili Níl. Už mi nič nezostalo.

Kňazi za mnou sa klaňali na schodoch chrámu, ich tiché modlitby sa mi ozývali v hrudi.

„Mnohé sú náreky tvojich poddaných tu na zemi. Oziris, Kráľ smrti, Kráľ večnosti. Nech je tvoj súd rýchly a tvoja priazeň pravá. Vládca faraónov, prijmi tohto nového kráľa do svojej ríše,“ zborovo odriekali.

Vykročila som k hrobke, oddeľujúc sa od sestry a bratov. Mikro Theos vzlykal. Arsinoe mu podala ruku. Tento prejav súcitu kontrastoval s jej kamenným výrazom. Nevidela som ju plakať odo dňa, keď otec zomrel.

Qar krúžil po modrej oblohe nad nami a jeho tieň sa mi mihotal okolo nôh, keď som vchádzala do chrámu.

Predsieň bola plná obiet pre Ozirisa a zásob, ktoré by otec mohol potrebovať v ríši trstinových polí. Prútené koše plné sušených rýb boli naskladané vedľa sudov s kokosovými orechmi a granátovými jablkami. Zlatá truhlica ukrývala kopu žiarivo žltých citrónov, dar od našich spojencov v Ríme. Medzi jedlom sa ligotal aj poklad: koralové náhrdelníky a zlaté brnenie, maľované prstene a mramorové sošky. A napokon, pre otca zrejme najcennejšie, hlinené nádoby po hrdlo naplnené vínom.

Prešla som popri týchto bohatstvách do hlavnej komory, kde v čiernom žulovom sarkofágu ležalo otcovo telo. Klakla som k jeho nohám a siahla do rukáva po dar, ktorý som si tam schovala. Bola to drevená flauta, malá, no nádherne vypracovaná, na ktorú som dala hieroglyfmi vyryť otcovo meno.

„Nech sa tvoja pieseň nikdy neskončí.“ Položila som flautu na podlahu hrobky. Každá dlaždica bola posiatá zlatými lístkami.

Priložila som čelo k zemi a povedala: „V mojich rukách je Egypt v bezpečí. Budem sa oň starať, lebo Egypt a ja sme jedno.“

Dlho som tam kľačala a cítila tichý tlkot srdca mojej krajiny pod pokožkou.

Potom som vstala a pokynula súrodencom, aby podišli bližšie. Každý niesol otcovi dar na rozlúčku.

Theos aj Ptolemaios držali pozlátených skarabeov, amulety, ktoré mali otcovi ulahčiť prechod na druhú stranu. Ticho odriekli slová na rozlúčku a náhlivo odišli. Nemala som im to za zlé, vzduch v komore bol horúci a dusný.

Moja sestra tam ešte chvíľu stála, potom vytiahla dar pre otca. Na moje prekvapenie to bol šíp s bronzovým hrotom, ozdobený bielymi perami, pravdepodobne od Qara.

„Nikdy neminie cieľ, otec. Presne ako si ma naučil,“ povedala a položila šíp vedľa flauty.

Arsinoe bola vášnivá lovkynia, túto zručnosť v nej otec podporoval. Sledovala som ju, ona si to všimla, prikývla a odstúpila.

Postavila som sa vedľa sarkofágu, tiene okolo nás sa predlžovali, blížilo sa poludnie.

„Faraónka.“

Obrátila som sa k správcovi, pred očami mi tancovali čierne škvrny.

„Je čas zapečatiť hrobku,“ povedal hlasom drsným ako brúsny kameň.

Na okamih som si predstavila, aké by to bolo zostať uväznená vnútri. Úľava, lebo by som už nemusela hrať úlohu kráľovnej. Lútosť, lebo som vedela, že úlohu faraóna nestačí zahrať.

„Nie sme ako obyčajní ľudia,“ hovorieval otec. „Môžeme krváčať a zomrieť ako oni, ale keď krvácame, krváca aj naša zem. A nikdy nezomrieme úplne. Vždy je tu ďalší Ptolemaios, ktorý zaujme naše miesto.“

Otcova lekcia nebola myslená ako hrozba, no so súrodencami za chrbtom by som bola vážne naivná, keby som si neuvedomovala, ako lahko môže trón zmeniť majiteľa. V našej rodine prišlo k takýmto zmenám už mnohokrát.

Egypt je môj. Prekvapila ma vlastná istota, ale vo vzduchu bolo okrem neznesiteľného tepla ešte čosi silné. Čeliť smrti, tomu, čoho som sa bála najviac na svete, ma nútilo držať sa života.

„Faraónka?“ zopakoval správca váhavo. „Je čas zapečatiť hrobku.“

Prikývla som a nasledovala ho k východu z chrámu.

Dvanásť mužov posúvalo žulové dvere, hrobka sa zatvárala.

Zacítila som dotyk na páse a pozrela dole. Malý Ptolemaios ma ťahal za šaty.

„Bude už hostina?“

Zasmiala som sa. Jeho bezstarostné slová by vyvolali otcovi na tvári široký úsmev.

„Áno, je čas.“

Na oslavu otcovho putovania do ríše posmrtného života som pozvala všetkých guvernérov Egypta. Ich lode zaplnili prístav paláca a ich hlasy veľkú hodovnú sieň.

Jedálenské stoly sa prehýbali pod množstvom jedla servírovaného na nádherných zlatých podnosoch. Služobníctvo sa prepletalo pomedzi hostí, tváre im na počesť sprievodcu mŕtvych Anubisa pokrývali medené šakalie masky. Ostré uši vykladané lazuritom im vystupovali vysoko nad hlavami.

Otec vždy rád obliekal palácové služobníctvo. Akoby boli figúrkami na senetovej doske, ktoré možno hádzať a presúvať.

„A čo ja? Mám si ju aj ja nasadiť?“ spýtala sa ma Charmion pred oslavou. Hoci to nedávala najavo, cítila som jej nesúhlas, keď som nariadila sluhom nasadiť si masky.

„Nie som ako môj otec,“ odpovedala som potichu. „Chcem ho len uctiť hostinou, akú by usporiadal on sám.“

Keď nič nepovedala, pokračovala som: „Nie, ty nemusíš.“

Charmion siahla po jednej z masiek rozložených pod trónom.

„Ale ja patím medzi služobníctvo a podľa tvojho rozkazu musíme nosiť túto... uniformu.“

Líca mi vzplanuli. Vtedy som si myslela, že je to hnev, no dnes viem, že to bol pocit hanby. „Tak si ju daj aj ty,“ odsekla som. „Ale dala som ti na výber.“

„Na výber,“ zopakovala, potom vzala masku a odišla.

Teraz som ju sledovala z druhej strany sály. Stála s rukami zopnutými pri páse, pripravená pribehnúť, keby som ju potrebovala.

No pod medeným šakalím úšklabkom som nevidela výraz jej tváre.

Pozrela som sa naspäť do taniera a začala som ťobať do pečeného holuba.

Prvýkrát som hostila elitu krajiny a túžobne som si želala, aby sa tento večer už skončil.

S bratom sme sedeli za slonovinovým stolom na vyvýšenom pódiu, oddelene od hlavných hostí.

„Len si daj,“ povzbudzovala som Thea, ktorý si celý večer krútil ruky v lone. Bol rovnako nervózny ako ja, len to horšie skrýval.

„Nie som veľmi hladný.“

„Počúvaj svoju sestru. Dbá o tvoje blaho,“ ozval sa Pothinus z taburetky pri mojich nohách. Hoci brat vládol po mojom boku, eunuch bol podľa otcovho závetu menovaný Theovým regentom a to ma dosť trápiť. Ešte viac ma rozčúlilo, keď Theos poslúchol Pothinov príkaz a nie môj, vzal si jedlo z taniera a začal jesť.

Ozvala sa lúbezná melódia, to hudobníčka začala hrať na lýre, započúvala som sa do nej. Pochádzala z Téb a bola otcovou obľúbenkyňou. Pripomenulo mi to úlohu, ktorú som zverila Pothinovi.

„Neposlala som ťa po najnovšiu daňovú správu z Téb?“ spýtala som sa regenta.

„V твоjich komnatách je tabuľka, faraónka.“

Škoda, že bol vo svojej funkcii taký schopný, inak by som mala dôvod držať sa od neho a jeho smradľavého účesu ďalej.

„Môžem si tú správu pozrieť aj ja?“ zaujímal sa Theos s plnými ústami.

„To nie je potrebné, braček.“

Zaslúži si aspoň náznak detstva, pomyslela som si, keď sa vrátil k jedlu, chuť do jedla sa mu evidentne vrátila.

„A čo tá daňová správa, Pothinus? Opäť tam vybrali menej daní?“

„Áno, faraónka. Ale radím ti, aby si nekonala unáhlene. Správca Téb bol dobrým priateľom vášho otca.“

„Vieš, čo si môj otec cenil viac než priateľstvo? Peniaze.“

Pothinus pevne stisol pery.

„Prived' ho ku mne,“ povedala som.

Regent si ešte stále nezvykol na silu mojej tvrdohlavosti, a tak otvoril ústa a už-už sa chystal čosi namietat', no skočila som mu do reči. „Chod'.“

Pothinus pomaly vstal zo stoličky, okato dávajúc najavo svoju nevoľu. Mohla by som ho za takú bezočivosť prepustiť, ale na také niečo som nemala odvalu. Hoci ma pripravovali na to, že budem vládnuť Egyptu, Pothinus mal bližšie ku každodenným záležitostiam, ktoré zabezpečovali prosperitu krajiny.

Sledovala som, ako prechádza cez sálu a približuje sa k tébskemu guvernérovi. Bol v rovnakom veku ako otec, no svoje roky nosil dôstojnejšie, na tvári mal hlboké vrásky a vlasy mu šediveli.

Vstal od stola a nasledoval Pothina k pódiu. Hlboko sa uklonil pri mojich nohách.

„Faraónka. Ďakujem za túto nádhernú oslavu. Nech tvoj otec nájde pokoj v ríši mŕtvych.“

Prikývla som, prijímajúc jeho požehnanie.

„Nádherná hostina plná elegancie, presne ako naša veľkorysá kráľovná,“ pokračoval. Kvapka mastného jedla mu uviazla v kútiku úst a ja som si mimovoľne pretrela svoje.

„Môj otec si to zaslúži.“

„Samozrejme. Bol naozaj bohmi vyvolený, keď mal takú štedrú dcéru.“

„Štedrosť má svoju cenu, nemyslíš?“

Zahľadel sa na mňa prižmúrenými očami. „To je pravda.“

„Všimla som si, že počas posledných rokov vlády môjho otca sa tvoje odvody korune výrazne znížili.“

„Nerozumiem, kráľovná.“

„Tvoje dane, guvernér. Odviedol si menej.“

„Faraónka, tvoj otec a ja sme mali dohodu. Polovica mojich daní sa platila vo víne.“

„Vino?“ spýtala som sa pochybovačne, no presne také niečo by bol môj otec schopný urobiť.

„To najlepšie zo svojich ročníkov som vždy posielal do paláca; myslím, že niektoré z nich dnes večer aj pijeme.“

Pozrela som na Pothina, ktorý prikývol. A hoci sa jeho výraz nezmenil, cítila som, ako sa okolo neho ako fatamorgána vlní samolúbosť.

Vedel to. Ani raz počas našich rozhovorov o Tébach nespomenul otcovu dohodu s guvernérom.

Bol to prvý náznak jeho zrady, na ktorý som prišla? Alebo si len spätne prisudzujem prílišnú zhovievavosť? Nie, slúbila som vám pravdu, tak ju odhalím. Naozaj som netušila, čo má Pothinus za lubom.

„A kam ide rozdiel z vybraných daní?“ spýtala som sa správcu.

Zatváril sa pohoršene. „Vinice si vyžadujú údržbu, faraónka.“

Takže do jeho pokladnice.

„Veril som, že slovo tvojho otca zostane platné aj v posmrtnom živote. Ak to tak nie je, rád by som...“

„Nie,“ prerušila som ho, dych sa mi chvel v hrudi. Neodvolám otcovo slovo. Nemohla som; bolo by to rúhanie. „Nech dohoda môjho otca platí.“

Roztrasene som kývla na Pothina a ten odviedol guvernéra preč.

A keď som si priložila k perám čašu, víno mi zrazu chutilo akosi kyslejšie.

„Koľkí ďalší mali dohody s mojím otcom?“ spýtala som sa chladne Pothina, keď sa vrátil.

Pothinov výraz sa nezmenil, keď vymenoval päť ďalších prípadov nepísaných dohôd môjho otca. Počúvala som a pri každom mene si v duchu vybavovala správcov, ktorí veselo hodovali za stolom podomnou. Všetci si dopriavali jedlo a pitie.

Jedlo a pitie, ktorými sa vykupovali, aby pevnejšie zovreli v pästiach svoje peniaze. *Moje peniaze.* No ak toto podplácanie posvätil môj otec, kto som bola, aby som to spochybnila?

Pothinus si všimol môj pohľad. „Mám ich priviesť?“

„Nie. Musím ísť na chvíľu von, potrebujem sa nadýchať čerstvého vzduchu.“

Dúfala som, že odídem bez povšimnutia, ale keď som vstala zo stoličky, vstala so mnou celá sála. Ako faraónova dcéra som mala málo slobody, ale teraz, ako faraónka, som bola spútaná so zemou a ľudom spôsobom, na aký som nebola zvyknutá.

Vykročila som cez hodovnú sieň a v päťách som mala oddiel strážcov. Keď som prechádzala okolo guvernérov, padali mi k nohám.

Uprela som zrak na pruh nočnej oblohy, ktorý som videla cez dvere. Nezastavila som sa, kým morský vánok nerozvlnil zlaté korálky na mojich šatách, ktoré začali jemne cinkať.

„Nechajte ma chvíľu,“ požiadala som stáže za chrbtom.

Ahmoose, veliteľ mojej osobnej stráže, pristúpil dopredu. „Ale, faraónka...“

„Budem v poriadku,“ upokojila som ho. „Viem, že ma nemôžete nechať celkom bez dozoru, ale, prosím, strážte ma od palácových dverí. Dovoľte mi predstierať, že som sama.“

Ahmoosemu zmäkli oči. Bol po mojom boku od detstva. Otec si ho osobne vybral z gymnázia po tom, čo ho videl vyhrať zápasnícky turnaj.

„Ako si želáte, faraónka.“ Zdvihol päšť do vzduchu a ostatní strážcovia naraz ustúpili. Uklonil sa hlavou smerom ku mne, potom sa otočil a viedol ich preč.

Vyzula som si prútené sandále a zaborila prsty hlboko do piesku, hľadiac na oceán, kde sa odraz Alexandrie ligotal na vlnách.

„Neviem, ako vládnuť,“ priznala som.

Oceán ma nesúdil.

Niektoré aspekty vládnutia som ovládala. Vďaka svojmu vzdelaniu som dostala základy obchodu, daní a poľnohospodárstva. Ale v diplomacii som mala pramálo zručností.

Premohlo ma zúfalstvo. „Ako mám vládnuť v tvojom tieni, otče? Kto mi pomôže, keď sa dar od Izis stále neprejavil?“

Vyrušil ma akýsi zvuk, otočila som sa, mysliac si, že je to jedna z palácových mačiek. No zakňučanie patrilo žene. Priložila si ruku k ústam a potom sa zrútila do piesku pri mojich nohách.

„Faraónka, ospravedlňujem sa, len som sa išla nadýchať vzduchu pred ďalším vystúpením. Nevedela som, že ste tu.“

Bola to hudobníčka, ktorá predtým tak krásne hrala na lýre.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Kleopatra***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.